

Nu stiu altii cum sunt , dar eu cand ma gandesc la anii copilariei mele aud in surdina glasul rotilor de tren , suieratul trenului in trecerea lui prin urbea noastra . Casa in care am copilarit se afla la o aruncatura de bat de calea ferata si la vreo zece –cincisprezece minute de gara , daca mergeam pana acolo la pas . Trenului ,insa, ii trebuia doar cateva minute sa strabata distanta si de aceea cand ajungea in dreptul strazii noastre suiera lung ca sa-si anunte ,din timp , intrarea in gara si isi incetinea treptat mersul devenind apoi sacadat. Copiilor le placea sa imite glasul rotilor de tren si sa faca cu mana calatorilor in semn de bun venit . Cand trenul o lua in sens invers ,dinspre gara, ori cand treceau marfarurile era o bucurie daca reuseai sa numeri vagoanele ; trenurile suierau sa-si anunte prezenta , dar treceau in mare viteza si erau atat de lungi incat lesne puteai pierde sirul numaratorii . Ne placea sa le salutam din mers si eram fericiti daca, ori de cate ori fluturam mana si le uram drum bun, cineva ne raspundea : calatori sau mecanici de locomotiva . Uneori aveam surpriza ca din tren sa ni se arunce mici pachetele cu dulciuri pe care le cautam prin iarba care crestea pe marginea caii ferate dupa ce trenul se indeparta : surprize mici , mari bucurii !

In linistea noptii, suieratul trenului ma trezea uneori din somn si apoi cand adormeam la loc aveam vise fantastice in care eu calatoream intr-unul din compartimente si mergeam in mare viteza catre zari necunoscute pana atunci . In vremea copilariei mele , trenul era deopotriva bucurie si spaima ,teama de necunoscut , se auzeau tot felul de vorbe urate si periculoase , nu prea intelegeam eu de ce oamenii mari, cand se suparau pe viata, amenintau ca se vor duce sa dea piept, fata in fata , cu trenul. Circulau povesti terifiante , in oras au fost accidente ce nu puteau fi uitate si se transmiteau de la o generatia la alta .Cert era un lucru : nu trebuia sa te apropii prea mult de calea ferata , ba mai mult ori de cate ori trenul trecea trebuia sa stai pe loc ca sa nu te ia cu el in vartejul care se crea in aer de la viteza lui legendara ... oh , Doamne , ce vremuri ! si ce forfota era in gara : un furnicar de oameni cu valize, papornite, geamantane nu-si gasea locul , plutea in aer bucuria revederii , la ghisee lumea se imbulzea sa-si ia bilete inainte de plecare , se faceau cumparaturi de ultim moment de la magazinele de pe peron. Gara era o lume in miniatura si ma cuprindea o mare emotie, cum ajungeam pe peron, pe care nu mi-am putut-o explica mult timp.

Copil fiind nu am calatorit cu trenul atat cat mi-as fi dorit , stiam ca voi face asta mai tarziu cand voi creste si voi pleca la studii . Nici in gara nu mergeam prea des .Era prea multa forfota si aglomeratie . De cele mai multe ori noi copiii, ramaneam in capul strazii si asteptam ca cei care plecau sa ne faca cu mana din tren , in semn de ramas bun.

Anii au trecut si dorul dupa calatoriile lungi cu trenul s-a implinit. Am calatorit cu trenul spre capitala studentiei mele in toate conditiile : confortabil in compartimente , in vagoane incomode, pe culoar dormind pe bagaje , in compartimente sufocate de calatori ce-si tineau copiii in brate, in frig sau pe caldura inabusitoare .Am colidat tara in lung si in lat : am facut calatorii in circuit in Transilvania si Bucovina , am fost cu Trenurile Zapezii la Sinaia, Predeal, Vatra Dornei , am admirat rasaritul cu Trenurile Soarelui spre Constanta si Mangalia , am fost in pelerinaj in Maramures si Nordul Moldovei; de multe ori ma prindea ajunul Craciunului in tren, in drumul meu spre casa si de la fereastra vagonului, in intunericul noptii , asistam la ultimele pregatiri pe care oamenii le faceau pentru marea si stralucitoarea sarbatoare .

Si cand am trecut prima data granita tarii eram tot in tren calatorind prin Budapesta, Praga , Paris si apoi cu trenuri de mare viteza pana in nordul Frantei in Rouen .Multa vreme mi-am pastrat tichetele de calatorie ca pe niste amintiri dragi . Am calatorit mult , dar nu indeajuns : nu am vizitat multe locuri din tara : Galati, Braila si Tulcea, Satu Mare si Sighetu Marmatiei, nu am zaborvit in Tinutul Secuiesc , nu am trecut Carpatii prin defileul Jiului , n-am fost la fratii nostri de dincolo de Prut , la Chisinau... si cate orase si tinuturi mai am de strabatut in tara , de Europa ce sa mai vorbesc de vreme ce nu am facut decat o singura calatorie dus intors pe ruta Bucuresti – Paris-Rouen ! Am si doua proiecte – fantezie pe care nu stiu daca le voi implini vreodata: un drum alb cu trenul prin taigaua siberiana si un altul cu Orient Expres-ul pe ruta Paris – Sinaia –Bucuresti - Istanbul ! Dar calatorului ii sade bine cu drumul ... si cu gandul , in adancuri de gand se plamadesc calatorii ce vor devenii proiecte de vacante viitoare.

In lungile calatorii cu trenul am avut ocazia sa cunosc Romania profunda si rasfoind presa vremii am constatat ca de la Bucuresti lumea se vede altfel decat este ea in fapt. Din goana trenului , ai ocazia de a decupa franturi de realitate ce se aduna unele langa altele asemeni unui film diapozitiv si la finalul calatoriei ai o analiza corecta despre starea tarii si a oamenilor ei. O calatorie dus intors cu trenul pe unul din traseele patriei e cea mai buna radiografie a natiei la un moment dat . In vagoane se duc dezbateri mai interesante decat talk-show-urile televizate , calatorii sunt romani autentici ce isi spun pasurile , isi impartasesc bucuriile , isi exprima temerile cu privire la mersul lumii si al tarii. Pacat ca guvernantii ,ocupati cu jocuri politice, nu au timp sa ii asculte !

Imi place sa calatoresc cu trenul avand pe genunchi o carte, dezlegand cuvinte incrucisate sau privind pe geam in timp ce mainile mele impletesc din fire colorate mici obiecte vestimentare . In ultima calatorie , niste copile ma priveau uluite , tricotajul era pentru ele o stranie indeletnicire , se tot minunau cum imi merg mainile si , in cele din urma , au vrut sa se asigure ca ceea ce fac eu nu e doar o pierdere de timp si puloverul meu prinde contur sub ochii lor. Lumea se schimba , obiceiuri impamantenite de secole devin tot mai ciudate in era tehnologiei .

Am un evantai larg de amintiri , vise si sperante plasmuite in goana trenului . Visez cu ochii deschisi ca intr-o buna zi pe calea ferata sa circule , garate in vagoane, multimea de tiruri de marfa care sufoca Valea Oltului pe sosea. Imi doresc ca in orasul meu natal sa ramana calea ferata ca in vremea copilariei mele , sa strabata orasul de la nord la sud , chiar daca comunistii mi-au demolat casa . Sunt zvonuri ca primari pripasiti pe meleagurile noastre vor sa mute calea ferata , iar locul fostelor sine sa devina piste de biciclete . E adevarat , pe Valea Oltului trenurile circula mai rar si au in componenta lor tot mai putine vagoane ; in loc sa se dezvolte transportul pe calea ferata si odata cu el economia orasului se incearca demolarea lui . Am si o tristete : gara din Rm. Valcea a fost pusa la pamant , in loc sa fie modernizata cladirea garii, demna de un oras de sub munte,poarta de intrare spre statiuni balneare de interes national, s-a preferat demolarea ei si inlocuirea cu un container-vagon modern : asa arata gara noastra acum ... unde e forfota de altadata , unde sunt trenurile al caror suierat dadea culoarea orasului , unde sunt oamenii al caror suflet vibreaza la glasul rotilor de tren ? ! Zornaitul banilor din capitalism ucide emotia din sufletul oamenilor , fara emotie glasul rotilor de tren e doar zgomot ... Sunt fericita ca am pastrat in amintire momente unice traite in vecinatatea caii ferate , glasul rotilor de tren ma infioara si acum si-mi trezeste in suflet dor de calatorie , ma poarta pe aripile fanteziei si ale imaginatiei .